

Juhász Gyula

Halottaink

Távol mezőn és dombon és
hegyen
Alusznak ők és sírjuk jeltelen.

És tenger mélyén és sivatagon
És nincs kereszt fölöttük, nincs
halom!

Négy anyaszélnek minden tájai
Látták harcolni őket s hullani.

Ily aratásod nem volt s ne legyen,
Öreg Kaszás e földi téreken.

S míg annyi gaz és annyi gyom
maradt,
Elvittél sorra szépet, fiatal.

Húszéves lángészt, férfit, aki ép
És nem pótolta őket semmiképp.

Két kézzel vágta rendet s rend
helyett
Csak gyász, nyomor és ínség
született.

Világunk díszé már világtalan,
A temetők odvában oda van.

Ó mily vetés ez, szörnyű, szent

vetés,
Érlelni őket tenger könny kevése!

Özvegyek, árvák, fájdalmas anyák
Vert tábora néz vérezőn, sírva
ránk,

A kegyeletnek pislá mécsé ég
S beteg virraszt az Emberiség.
Halottaink közt legnagyobb halott,
Közös anyánk, hazánk is ott van,
ott!

A dús, a boldog, drága szép haza,
Ma csonka, béna, vérező és kusza.

Nincs e világon annyi koszorú,
Mely eltakarjon, áldott szomorú,

Nincs annyi könny, mely méltón
elsirat
És sebeinkre írt ad és vigaszt.

Ne is legyen! Szót, könnyet már
ne ejts,
Magyar, virágod egy, a nefelejcs!

És addig nem lesz élet, béke sem,
Míg föl nem támad ő,
győzelmesen!

